

**Φασουλής και Περικλέτος,
ὁ καθένος νέτος ἑκέτος.**

Π. Τί γίνεσαι, βρε ἀδελφέ, βρε μάτια μου, βρε φῶς μου; τόσον καιρό ποῦ ἔτρεγες κι ἐχάθης ἐκ τοῦ κόσμου;

Φ. Ἄχ! ἀφῆσέ με, Περικλῆ, καὶ ὅλα ἴδια ταῦρα.

Π. Πῶς εἶσαι; πῶς ἐπέρασες;

Φ. Κακὰ ψυχρὰ καὶ μαῦρα.

Π. Πῶς εἶναι ἡ γυναίκα σου καὶ τὰ μπαστάρδικά σου;

Φ. Ὅλα πετῶ καὶ κόκκαλο καθῶς καὶ τὰ δικά σου, κι ὀλίγου δεῖν σ'τῆς ἐξοχῆς τὴν ἀριστοκρατιαν τὰ χόρδωνα φαμελικῶς ἀπὸ τὴν αἰστίαν.

Π. Καλὰ νὰ πάθης, μασκαρὰ, ποῦ θέλεις Μὲν Ρεπό...

ἰγῶ σοῦ εἶπα κι ἄλλοτε καὶ τώρα θὰ σ'τὸ πῶ

πῶς ἂν ζήτῃς μὲ τὸ στανεῖο τὸν ντιστεγῆ νὰ κάνης

ἀπὸ τὴν καλοπέρασι τῆς πείνας θὰ πεθάνης,

ἂν δὲ καὶ σὺ δὲν σοφισθῆς κανένα λαθρεμπόριον

δὲν ἀποκτῆς εὐγένειαν οὐδὲ πολλοσθημόριον,

καὶ μὲ ὅσα σῶβρακα καὶ σὺ μεταξωτὰ κι ἂν βάλῃς,

θὰ εἶσαι τὸ πολὺ πολὺ τρε ντιστεγῆ χαμάλης.

Φ. Ὡ! πόσον σ' ἐπεθύμησα!... νά! δαὸ φιλιὰ στὰ μά-

τί γίνονται τὰ πράγματα, τὸ ἔθνος, τὰ θεράτια; [για...

Τὰ ἔδωσε σ'τοὺς Ἰσούσ,δες ὁ φίλος μας Σουλτάνος;

Π. Τὰ ἔδωσε, καὶ ἡ Πατρις μὲ θάρακα καὶ κράνος

ἀποῦ βρίζεται, μ' ἐρώτησε, ὁ Φασουλῆς χρυμμένος;

ἔδεν βλέπει ὅτι χάνεται διὰ παντός τὸ γένος;

ἔχλατι δὲν ἐργεταὶ κι αὐτός νὰ κἀμὲ τὰ εἰκότα,

ἔστην Συμμαχίαν τὴν Τριπλὴν νὰ στειλῆ καμιμὰ νότα,

ἔπαϊαν νὰ ἀνακρούσετε καὶ νέα ἐμβατήρια,

ἔτὸν κόσμον νὰ χαλάσετε μὲ τὰ συλλαλητήρια,

ἔεις τοὺς ναοὺς νὰ σπεύσετε μὲ τὸσας ἱεσῖας,

ἔνὰ θεηθῆτε κλαίοντες ὑπὲρ τῆς Ἐκκλησίας,

ἔκι ἔτσι νὰ χαντακώσετε καὶ Τούρκους καὶ Βουλγάρους,

ἔΚαλονόυδες, ἔΚαπρίθδες, καὶ τοὺς λοιποὺς γαιδά-

Αὐτὰ καὶ ἄλλα μ' ἔλεγε μὲ πάγουσαν ψυχῆν. [ρους;]

ἔἀλλὰ ἐσὺ δὲν ἤρχεσο ἀπὸ τὴν ἐξοχὴν,

καὶ μ' ἕνα κλεφτοφάνερο τραβῶ νὰ σὲ ζήτησω,

κι ἐγὼ ἐπήγαίνα ἐμπρὸς καὶ ἡ Πατρις ὀπίσω.

Κατόπιν τούτων ἐγίναν ἐκείνα τὰ γνωστὰ

τῆς Ἀγαθὴλιδος, τὰ τόσον θυμαστά.

Φ. Τὰ ξέρω...

Π. Πῶς τὰ ἔμαθες, ἀφοῦ ἐσὺ ἐχάθης;

Φ. Τὰ ἔμαθα πολὺ καλὰ καὶ ἀκού νὰ τὰ μάθης.

Ὁ Κρεστενίτης, ἀδελφέ, ἡ ἐξημμένη φύσις,

Γεγὼν ἐπιτηφόρησε τὸν πρῶτον ἐν τοῖς ἰσοῖς,

καὶ τοῦτο τὸνομα παντοῦ ἐσάβλισε ἡ φήμη,
καὶ μία Βίβλος Κυανῆ ἐβγήκε τοῦ Ζαίμη,
ἐκ τῆς ὁποίας ἐναργῶς καὶ καθαρὰ ἐφάνη
πῶς ὁ Γεροκωστόπουλος, ὅσπου τοῦ Δεληγιάννη,
ὡς μέλος τοῦ συνδυασμοῦ δὲν ἄρесе καθέλου
σ'τὸν Παπσογιαννακόπουλον, τὴν κάλτσα τοῦ διαβό-
διότι τὸν ἐνόμισε ὡς ὀσποτον Ἠμέτερον, [λου,
τοῦ Ράλλη δὲ ἀγαπητὸν καὶ φίλον ἰδιαίτερον.

Π. Ἀλήθεια λές... ποῦ τάμαθες;

Φ. Σκασμὲς νὰ σοῦ μιλῆσω...

ἄχ! πόσον σ' ἐπεθύμησα... θὰ σὲ ξαναφιλήσω.

Τότε ποῦ λες ἐφράζαν κι ἠλάλαζαν τὰ στόματα

κι ἀμέσως συνεκρούθησαν ὀρηκτικῶς τὰ κόμματα,

καὶ δὴ κατεμαχέσαντο μετὰ βοῆς μεγάλης,

κι ἐβγήκαν δυο σχίσματα, ὁ Θεοδώρης κι ὁ Ράλλης,

ἡ πρὶν δὲ Αὐτοκέφαλος εἰς δύο ἀπέκοπη,

συνεκλονίσθη δ' ἡ Ἑλλάς καὶ πάσα ἡ Εὐρώπη.

Π. Ἀλήθεια λές... καὶ ἀπὸ μὲ τὰ ξέρεις πῶς καλὰ.

Φ. Θαρρεῖς πῶς μίγαις ἐχάρτα μόνῃα, μπουνταῖα;

Ἄλλ' ὁ Γεροκωστόπουλος συλλογισθεῖς κατόπιν

ὅτι τὸ σχίσμα κλονισμὸν θὰ φέρη σ'τὴν Εὐρώπην,

τυφλὴν ἀνωμολόγησε σ'τὸν Δεληγιάννη πίστιν

κι ἀμφιβολίαν δι' αὐτὸ δὲν ἀφῆσεν ἐλαχίστην,

μεθ' ὀρχου δ' ἐβεβαίωεν εἰς ὅσους τὸν ἰρώτων

ὅτι ποτὲ δὲν θ' ἄρνῃ, θῆ τὸν ἀρχηγὸν τὸν πρῶτον

οὐδὲ ἀντὸν οὐδ' ἄλλος τις οὐδὲ καὶ ὁ Ρικάκης

κι ἂν ὁ ἀλέκτωρ, Περικλῆ, φωνήσῃ μυριάκις.

Αὐτὰ συνωμολόγησε μετὰ θερμῆς καρδίας

κι ὁ Λάππας ὁ γιγάντειος καὶ προῦχον Λεβαδείας,

καὶ πᾶς πολιτὴς ἐκ γαρὰς τὰ δρό τοῦ χέρια τρίβει

κι ἡσύχασε ὁ Σώλοβουρ κι ὁ κύριος Καπρίθ.

Π. Δὲν ποῦ ξεφυγεῖ οὐτε νί, μαγκούφῃ, οὐτε σίγμα.

Φ. Καὶ τώρα πῶς εὐρίσκειται, βρε Περικλῆ, τὸ ρήγμα;

Ἀλήθεια πῶς μεγάλωσαν ἡ τρίχες τοῦ Λατίνου;

πῶς εἶναι ἡ Πριγκήπισσα κι ὁ γυῖος τοῦ Κωνσταντί-

Π. Τὸ ξέρεις πῶς ἐγέννησε; [νου;

Φ. Μὰ τόσο πιά μὲ κἀνεῖς;

Μ' αὐτὰς τὰς ἐρωτήσεσι σου πολὺ μὲ χολοσκάνεις.

Εἰξέρω πῶς ἀπέκοψε τὸν λουρο τοῦ μωροῦ

Χατζίσχοιο ὁ διάσμος καὶ μᾶμμος πρὸ καιροῦ,

ἐφ' ᾧ ἐδόθη πρὸς αὐτὸν ἡ πρέπουσα τιμὴ,

κι ἐσάστισε καὶ ἡ Ἐγκάρ, τρε κόμ ἰλ φὸ μαμμῆ.

Εἰξέρω δὲ πῶς τὸ μωρὸ ἐζήτησε αὐγὰ

καὶ σ'τὸ Παλάτι ἐστῆσαν τρικοῦβεργο καυγὰ.

Π. Κι αὐτὸ ἀκόμη τόμαθες; ... φτου! νὰ χαθῆς, κασ-

σίδη.

Φ. Κι ἀμέσως ἔτρεξαν γι' αὐγὰ σ'τὸν αὐγούλα Παυλίδη,

ποῦ ξέριε τὰ Ἐβ:αῖκα καὶ τρέφει κότασι τὸσας,

ἀλλὰ δὲν εἶχε καὶ αὐτός, γιατί ἦσαν ὄλαις κλώσσασι.

Πρὸς δὲ εἰξέρω τὸ μωρὸ πῶς εἶναι χαριέστατον

κι ὡς γέννημα βασιλικὸν καθ' ὅλα εὐφύεστατον,

ὁ νοῦς τοῦ δέ, ὡς ἔμαθα, μεγάλας δεῖχνει τάσεις

καὶ ἀπὸ τώρα εἰμπορεῖ νὰ δώσῃ ἐξετάσεις.

Εἰξέρω δὲ πῶς ἐγίναν βασιλικά βαπτίσηα,

κι ἐνῶ ἐκείνου ἔκανε τὰ εὐσομὰ τοῦ ταῖσηα,

Πάππος Μεγαλόσταυρον τὸ ἔβαζε ἴσὸ στῆθος
 καὶ ἐθαύμαζε τὸ ἐκλεκτὸν τῶν παρεστῶτων πληθός.
 Ἐπῆγαν δὲ αὐτόκλητοι καὶ δημοσιογράφοι
 καὶ ὁ Βασιλεὺς τοὺς ἔδωξε μὲ τὸ σικτίρ-πιλάφι,
 καὶ τοὺς ὑπόπταυσε πῶς ἴσως γράψουν τίποτα
 περὶ φιλῶν, περὶ γονδρῶν, καὶ ἄλλα πολλὰ ζετσίπωτα.
 Π. Μὰ ξέρεις, βρέ, πῶς ἔγινε μεγάλο παραμμένο
 καὶ ἔλιγον δρόμον ἔστρωσε ὁ Φάμπρ ἀπὸ ταυμέντο;
 Φ. Τὸ ξέρω...

Π. Μπα! νὰ ξεραθῆς... ἐσὺ τὰ ξέρεις ἔλα.
 Φ. Κι' εἰξέωρω πῶς διέταξαν εὐθὺς τὰ πυροβόλα
 ἀπὸ τὸν δρόμον νὰ διαβοῦν τὸν ταυμεντοστρωμένον
 καὶ ἔδωκεν τὴν ταχύτητα καταδικωμένων.

καὶ ἐκεῖνα ἐσηκώθησαν ἐπὶ ποδοῦς πολέμου
 καὶ πᾶσα ἡ Χερσόνησος ἐσείετο τοῦ Αἵμου,
 καὶ ἴσὸ τὸ ταυμέντο ἔτρεχαν κανόνια, ρόδες καὶ ἄτια,
 καὶ ἔλεγες στὸν πόλεμον πῶς πᾶν γιὰ τὰ Βεράτια.
 καὶ ἀνῶν δὲ πῶς θὰ γενῆ καὶ δοκιμὴ δευτέρα
 καὶ ἴσως ὅλος ὁ στρατὸς διαβῆ ἀπ' ἐκεῖ πέρα,

καὶ ἱππικὸν καὶ πεζικὸν καὶ Οὔσσαροι καὶ κλητήρες
 καὶ ὅλ' οἱ χωροφύλακες καὶ οἱ ὀδοστρωτήρες.
 Εἰξέωρω δὲ πῶς ἡ Ἑλλάς κατήντησε καμίνι
 καὶ πεῦκο δὲν εἰμπόρεσε ἴσθι θέσι του νὰ μείνη,
 καὶ ὡς ἄλλος Νέρων ἐβλεπε τὰς γλώσσας τοῦ πυρός
 καὶ τὰ μαλλιά του ἔστρενε ὁ κύριος Χλωρός,
 ἢ γῆ δ' ὡς βάτος Μωυσιῆ ἐφάνη καιομένη
 καὶ ἀπὸ τῆς τρύπαις οἱ λαγοὶ ζετρίπωναν φημένοι,
 καὶ ὅλοι ἐμακάριζαν τῆς Χαναάν τὸν τόπον,
 ὅπου κυνήγι ἀφθονοῦ εὐρίσκεις δίγως κόπον,
 καὶ μὲς ἴσ' ὅσα τάγαθὰ καὶ τὰ κατὰ τὰ χίλια
 ψητοῦς ἐμπρός σου ἀπαντᾷς λαγοῦς μὲ πετραχίλια.
 Π. Μὰ ἐμαθεὶς πῶς ἐπίασαν δύο τρεῖς τυρπολητάς;
 Φ. Τὸ ἐμαθα, βρέ Περικλῆ, καὶ τοῦτο κατ' αὐτάς,
 ἀλλ' ἐπειδὴ ἴσθιν ἐκλογὴν καὶ ἐκείνοι θὰ ψηφίσουν
 δὲν εἶναι καὶ ἀπίθανον λυτοῦς νὰ τοὺς ἀφήσουν,
 καὶ ἴσως τοὺς ἐπιτραπῆ νὰ κάψουν καὶ ἄλλ' ἀκόμα,
 ἀρκεῖ καὶ μόνον νὰ ταχθοῦν ἴσθι βασιλεῦον κόμμα.
 Π. Παρατηρῶ, βρέ Φασουλῆ, πῶς ἐμαθεὶς τὰ πάντα,

καί τὰ μεγάλα καὶ μικρὰ ἐγνώρισες συμβάντα.
Μὰ δὲν μοῦ λές πῶς πέρασες ἴσῃν ἐξοχή, ψωρίλη;
Φ. Τί νὰ σοῦ πῶ!... σὲ Πάληρον ἐγύριζα τεπτίλι,
καὶ πότε ἀπεθαύμαζα τῶν οὐρανῶν τὸν θόλον
καὶ πότε πάλιν ἔχασα καὶ τὸν Τζῶν-Μποῦλ τὸν στόλον
καὶ μοναχός μου ἔλεγα: ἐάν χωρὶς παρὰδές
μὰς χάριζαν τὸν στόλον των οἱ Ἄγγλοι οἱ μασκαράδες,
τί ἄρθρα θὰ ἐγράφαμεν κατὰ τῆς Βουλγαρίας
καὶ τί φωνὰς θ' ἀφίναμεν καὶ ὑλακὰς ἀγρίας,
ἀφοῦ καὶ τώρα, Περικλῆ, ποῦ δὲν μὰς δίνουν ἕνα,
μὲ τάρθρα μας τὸν Σταμπουλῶφ τὸν ἔχομε σπασμένα.

Τοιαῦτα ἐπιθῆριζα μὲ κόκκουσ βαϊζῶν ἄμμου
κί ἕναν ψιλοῦ ἐκῦτταζα κάθε βραδὴ κοντὰ μου.
Καὶ τίς αὐτός; ἐρώτησα, μοῦ εἶπαν δὲ πῶς ἦτον
ὁ Ὑπουργός τῶν Ναυτικῶν, ὁ Ποσειδῶν, ὁ Τρίτων,
καὶ ὡς Σεδὰχ θαλασσινός μοῦ ἔλεγε πῶς πρέπει
ἀπὸ κοντὰ τὴν θάλασσαν πολὺ συχνὰ νὰ βλέπῃ,
πλὴν βουτηχτῆς καὶ ἴσῃν ἔζηρὰν ἐκ τῶν ἀρίστων εἶναι,
δὲν τὸν φοβίζουσι λαίλαπες καὶ στρόβιλοι καὶ δίνας,
καὶ εἰμπορεῖ, ὡς ἔμαθα, μὲ δύο τρεῖς ματιαῖς
νὰ καμῆ στὸν καλλίτερο ποδόγυρο βουτιαῖς.

Ἄλλ' ὅμως κί ἄλλον ἔβλεπα, ποῦ ἦτον ὁλος χάρις,
μοῦ εἶπαν δὲ πῶς λέγεται καὶ εἶναι Κανακάρης.
Ἐκάθητο συχνότατα μετὰ τοῦ Μαυροῦδῆ
περὶ παιδείας συζητῶν μὲ τοῦτον ἐν σπουδῇ,
κί ἐγὼ τὸν θάνον θεωρῶν, ποῦ πάντῳ ἔμεϊδία,
ἐφέλλιζα καθ' ἑαυτὸν ἐάν τώρα κί ἡ Παιδεία
δὲν φέρῃ ἀγαθοῦ καρποῦς μὲ αὐτὸν τὸν ταλεπῆ,
εἰ! τότε πᾶ φασκέλωσται, δὲν εἶναι προκοπή.»
Οὕχ ἦττον κί ἄλλος ἤρχετο καρaboστακισμούς.
Π. Θὰ ἦτον ὁ Σιμόπουλος...

Φ. Ἐκείνος ὁ καυμένος,
ποῦ ὁ Σκουλούδης μὲ χολῆν τὸν ἴστιος καὶ ζῦδι
καὶ ὕστερα τὸ ἐστριψὲς κί ἐπήγῃ σὲ ταξεῖδι.
Καμμιά φορὰ μ' ἀντίρουξ μὲ μάτια δακρυσμένα
σάν νὰ μοῦ ἔλεγε μ' αὐτὸ «Βαβαί καὶ αἰμένα!...
νὰλί μὲ τῆ γλύκα ἐμείνα, ἐλπίς τὰ πάντα φροῦδῃ!...
νὰνάμω σε ποῦ φορεῖς τὸ φράκο τοῦ Σκουλούδῃ.»
Μὰ καὶ ὁ ρέκτης Ἰσαμαδὸς εἰσῆλθεν αὐτοῦ,
ποῦ ἀξίος ὡς Ὑπουργὸς ἐκρίθη τοῦ Στρατοῦ,
καὶ Σπιρουνάτους ἔβλεπα χρυσοῦς κί ἀκτινοβόλους
μὲ τὰ λευκὰ πιλίκια προβιθαμένους ὅλους,
ἀπλήστως δὲ ἀνέπνεαν τὸ ζεῖδωρον ἰώδιον
ὡς τῆς ὑγείας ἀσφαλεῖς καὶ τῆς ἀκμῆς ἐφόδιον,
διὰ νὰ μὴ κουράζωνται νὰ τρέχουν ἴσῃ σαλόνια
καὶ νᾶναι πάλιν ἔτοιμοι γιὰ δεύτερα γαλόνια,
ἀν ὁ Σουλτάνος, Περικλῆ, μὲ τοὺς λοιποὺς βαρβάρους
χαρίση περισσότερα Βεράτια ἴσῃ τοῦς Βουλγάρους.

Καὶ τὰς δεσποίνας ἔβλεπα, τὰς κόρας καὶ τὰς χήρας
τὰ πινὰ των νὰ κρατοῦν καὶ μὲ τὰς δύο χεῖρας,
αὐτὸν δὲ λέγουσι τὸν συρμὸν ἐγέννησεν ὁ τράμος,
διότι τώρα λειτουργεῖ ὁ παρὰ φύσιν νόμος.

Ἐταῖ λοιπὸν ἐπέρασα, βρε Περικλέτο, πάλιν,
καὶ χάριον ἐπανερχομαι ἴσῃν φίλην σου ἀγκάλην,
καὶ δὸς μοῦ τὸ στήλιάρ σου νὰ τὸ καταφιλήσω
ποῦ θὰ μ' ἀργάσῃ τὸ πᾶσι καὶ ἀπ' ἐμπρὸς κί ὀπίσω.
Ναί! σῆκωσέ το ἡ γρήγορα καὶ κτύπα ὀλοένα...
θὰ εἶναι δρόσος τοῦρανοῦ κάθε ζυλιὰ γιὰ μένα.
Ὁ ἴδιος μένω πάντοτε καθὼς μ' ἐπρωτογνώρισες...
Π. Ὅρσε σαράντα ματσουαῖς γι αὐτὸ τόκαλῶς ὄρισε.

Διάλογος Βουλῆς καὶ βύρουβος πολῶς.

Ἄν φωνάζουν Μκεδόνες, ἀν φωνάζουν Κρητικοί,
μὴ νομίζετε τὰ ψεύδη ὡς μεγάλας ἀληθείας...
γὰ κί ὁ Ἄνας πρῦμι ἐξω μῆπως πάλιν ἀπ' ἐκεῖ
τῶν μεγάλων συγγενῶν του κουβαλήθη συμπαθείας.

Ἄν οἱ φίλοι συγγενεῖς του κάθε τόσο μᾶς κτυποῦν,
ἀν ἴσῃ τοῦς Τροιστῆδες σκορπίζουσι μεγάλα καὶ τιμὰς,
τὴν Ἑλλάδα ὅμως πάντῃ κατὰ βαθὸς ἀγαποῦν...
τὰ Βεράτια ἴσῃ τοῦς Βουλγάρους, ἡ ἀγάπη των σ' ἔμαξ.

Πλὴν ἡμεῖς ἐπιθυμοῦντες νὰ χερσοῦν χαρὰν πολλὴν
δοσι θέλουσι μὲ τὸ ζῶμα μάχης, πόλεμον, σφαγὰς,
διακλύσμον συμφάνους πρὸς τὸν νόμον τῆν Βουλῆν
καὶ ὀρίζομεν τὰς νῆας τῶν Νομῶν μας ἐκλογὰς.

Ἐτοῖ θέλει καὶ ὁ νόμος, ἔτσι θέλει καὶ τὸ Στέμμα,
καὶ εἰς τοῦτον τὸν ἀγῶνα πιθάνῃ ἐλπίς ὑπάρχει
πῶς ἔμπορεῖ σφαγαὶ νὰ γίνουσι, πῶς ἔμπορεῖ νὰ τρέξῃ αἷμα
κί ἔτσι λῆψουσι ἡσυχάσουσι οἱ λυσσῶντες πολέμαρχοι.

Ἄς πατάξωμεν τοὺς Τούρκους εἰς κειρὸν καὶ θραν ἄλλην,
τώρα δὲ παρακαλοῦμεν νὰ κατέλθουσι εἰς τὴν πάλην
Κοκοσλήδες, Κοτσομπλήδες, Κατρουλήδες, καὶ λοιποί,
ποῦ τὰ στήθη των ρουσκόνουσι οἱ μεγάλοι μας σκοποί.

Πεποικιόθεις πῶς τὸ γέρας θὰ δοθῇ ἐξ ὀλοκλήρου
εἰς τὸν Μόλτικε τῶν φακάλων, τοῦ πυρὸς καὶ τοῦ σιδήρου,
ἀλαλάζομεν μὲ ὅλους «Ὀύρρα, Ζήτω, Ἐλευθερία!...
» ἡ Βουλὴ διακλυθῆτω, κατευόδιο, Βασιλεῦ! »

Ὁ Ρωμῆος γνωστὸν εἰς κἄνα — πᾶς σὲ σῆτι μου ἀνέθη,
ἴσῃ Νεϊκοῦν ἀπᾶνω — κί ἀπὸ τοῦδε συνορεύει
μὲ ζενοδοχοῦν Σόδη, — δηδ' σὲ λείβι τρεῖς σὲ ζέδι,

μὲ Χημειν, μὲ μὲ μάνδρα, — μὲ μεγάλ' αἰκοδομῆ,
καὶ μὲ χήρα ἔχουσι ἄνδρα, — πῶταν ἔλλοτε μαμαῆ.

Ἐκ τοῦ τυπῶγραφίου Ἐκρητικῆς τῆς καλῆς, ἔδῃ τοῦ Προσέτιου νεοτερῆς καλῆς.